

YETERLİ TEMEL İLKESİ ÜZERİNDEN SCHOPENHAUER'IN KANT'A YÖNELTİĞİ ELEŞTİRİLER¹

Zeynep KANTARCI BİNGÖL²

Dilan BAYHAN³

ÖZET

Kant kendisinden sonraki dönemler üzerinde belirleyici etkiler oluşturması nedeniyle deyim yerindeyse felsefe tarihinde bir sınır taşı oluşturmaktadır. Onun ardılları arasında bulunan Schopenhauer da felsefesini kurarken büyük ölçüde Kant'tan etkilenmiştir. Onun nazarında Kant, kusursuzluğunun künhüne erilemezliği ve tüketilemezliği ile büyük bir dehadır. Bu nedenle kıymetine dair eksiksiz bir izahat da bulunmaktansa hata ve yanlışların göstermek daha kolaydır.

Schopenhauer, deneyimlenen dünyanın öznenin bilme kategorileri tarafından şekillendirildiğini belirtir. O, "Dünya benim tasarımımdır." demektedir. Bununla, zaman-mekân, cismanîlik, nedensel bağlantının insandan bağımsız olarak dışarıda bir yerde olmadığını, görünüşler ya da fenomenler dünyasının kendi yaratımımız olduğunu söylemektedir. Duyusal dünyanın öznenin bir tasarımı olarak belirmesi onun Kantçı yüzüdür. Tasarım olarak dünya, dünyanın görünen tarafıdır, dünyanın temelini oluşturan asıl gerçeklik Schopenhauer'a göre "isteme"dir. Bu da Schopenhauer'ı Kant'tan ayıran yüzü oluşturur. Schopenhauer'da isteme, dünyanın ve her şeyin aslıdır. Her şeyin temelinde akıl dışı ve amaçsız isteme bulunur. Kant için bilinemez ve bilinemediği için üzerinde konuşulamayan gerçeklik olarak *kendinde şey* Schopenhauer için isteme'dir. İnsan dur durak bilmeden sürekli bir şeyleri ister. İsteklerini doyursa da ister doyurmasa da ister. Schopenhauer'da bu, en temel hakikattir. İnsan kendi içine yöneldiğinde bunu hissedebilir ve isteme insanın varoluşsal yapısından hareketle bilinebilir. Öyleyse Schopenhauer, *kendinde şeyi* deneyim nesnesi olarak görmesi ve böylece onu bilinebilir kılmasıyla Kant'tan ayrılır.

Schopenhauer'da isteme her şeyin, tüm varlık alanının özünü oluşturur. O, insanı oluşturan en temel öge olarak gördüğü istemeden yola çıkarak evrenin ve varlığın özüne vakıf olmaktadır. Çünkü Schopenhauer'a göre evrenin yapısı insanın yapısında yansımaktadır. Dolayısıyla insana ait bir hakikat açığa çıkarıldığında evrenin hakikatine de ulaşılmış olmaktadır. Ama Kant aklın zorunlu olarak içine düştüğü çatışmaların üçüncüsünde bir ilk nedenin varlığının olanaksızlığından ve bilinemezliğinden söz etmektedir. Schopenhauer'ın Kant'a yönelik eleştirileri bundan nemalanır ve onu kendine has düşüncelerini üretmeye yönlendirir. Bu noktada karşımıza Schopenhauer tarafından dile getirilen yeterli temel ilkesinin dörtlü kökü üzerinden ele alınışı çıkmakta ve bu husus onun düşüncelerinin orijinalliğini oluşturmaktadır. Bu çalışmada da yeterli temel ilkesi üzerinden Schopenhauer'ın Kant'a yönelttiği eleştirileri değerlendirmek amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Schopenhauer, Kant, Yeterli Temel İlkesi, Kendinde Şey, İsteme.

SCHOPENHAUER'S CRITICISM TO KANT OVER THE PRINCIPLE OF SUFFICIENT REASONS

¹ Bu makale 19-21 Ağustos 2022 tarihinde düzenlenen Al- Farabi 11. Uluslararası Sosyal Bilimler Kongresinde sunulan sözlü bildirinin genişletilmesi ile hazırlanmıştır.

² Dr. Öğretim Üyesi, Muş Alparslan Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü.
z.kantarci@alparslan.edu.tr ORCID: 0000-0003-3778-1659.

³ Doktora Öğrencisi, İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Felsefe ABD.
dbayhan071@gmail.com ORCID: 0000-0001-7287-9198.

ABSTRACT

Kant, so to speak, constituted a landmark in the history of philosophy, as it had decisive effects on the periods that follow him. Schopenhauer, who was among his successors, was greatly influenced by Kant while establishing his philosophy. In his view, Kant was a great genius with his imperishability and inexhaustibility. For this reason, it was easier to show faults and inaccuracies than to give a complete explanation of its value.

Schopenhauer pointed out that the experienced world is shaped by the subject's categories of knowing. He said that "The world is my representation." By this he told that the time-space, corporeal, causal connection does not exist outside of man independently of man, that the world of appearances or phenomena is our own creation. His designation of the sensory world as a representation of the subject is its Kantian side. The world as a design is the visible side of the world, the real reality that forms the basis of the world, according to Schopenhauer, is "will". This forms the face that separates Schopenhauer from Kant. For Schopenhauer, will is the origin of the world and everything. The basis of everything is will, which is irrational and aimless. The thing-in-itself as unknowable and unspeakable reality for Kant is will for Schopenhauer. People always want something without stopping. Whether it satisfies their desires or not, he wants it. In Schopenhauer this is the most fundamental truth. When a person turns to himself/herself, he/she can feel it and the will can be known from the existential structure of the person. So Schopenhauer differs from Kant in seeing the thing-in-itself as an object of experience and thus making it knowable.

In Schopenhauer, will constitutes the essence of everything, the entire field of existence. Starting from the will, which he saw as the most basic element that makes up human, he became aware of the essence of the universe and existence. Because, according to Schopenhauer, the structure of the universe was reflected in the structure of man. Therefore, when a human truth is revealed, the truth of the universe is reached. But Kant talked about the impossibility and unknowability of the existence of a first cause in the third of the conflicts in which reason necessarily falls. Schopenhauer's criticisms of Kant took advantage of this and led him to produce his own unique thoughts. At this point, we come across the principle of sufficient, expressed by Schopenhauer, to be handled over the quaternary root, and this issue constitutes the originality of his thoughts. In this study, it is aimed to evaluate Schopenhauer's criticisms of Kant through the principle of sufficient reason.

Keywords: Schopenhauer, Kant, The Principle of Sufficient Reason, Thing-in-Itself, Will.

GİRİŞ

19. yüzyıl Alman felsefesinin yapıtaşlarından biri olan Arthur Schopenhauer (1788-1860) hayattayken düşünceleri Hegel'in gölgesinde kaldığı için görmezden gelinen ancak edebiyatçılara ve sanatçılara ilham kaynağı olmuş bir filozoftur. Schopenhauer denilince akla ilk gelen onun felsefe tarihinde kötümserliği ile ünlenmiş olmasıdır. Diğer bir husus da her şeyin temeline yerleştirdiği asıl gerçekliğin isteme olduğunu söylemesi ve isteme üzerine yaptığı temellendirmelerin kendisinden sonra gelen Nietzsche, Bergson, Amerikan pragmatistleri üzerinde bir kıvılcım uyandırmış olmasıdır. En önemli katkısı da insanın temel güdüleri ve onların engellenmesi üzerine olan düşünceleriyle psikanalitik teoriler üzerindeki etkileridir (Buckingham vd., 2012: 188). Ayrıca çoğu Batılı filozofun aksine Doğu felsefesi üzerine derinlemesine eğilmiş ve okumalar yapmıştır. Schopenhauer, düşüncesinin alt yapısında Doğu felsefesine yer veren ilk Batılı filozoftur (Trombley, 2013: 92).

Schopenhauer'ın düşüncelerinin şekillenmesinde Kant, Platon ve Doğu felsefesi etkili olmuştur. Esas belirleyicisi ise Kant'tır. Schopenhauer kendini bir Kantçı olarak addeder ve Kant'ın yeni bir felsefe için koymuş olduğu esaslara bağlanır. Hatta daha da ileri giderek Kant'a layık olabilecek tek ardılın kendisi olduğunu iddia eder (Gökberk, 1999: 398). Kant'a büyük bir hayranlık duyan Schopenhauer onun kadar kimsenin Kant'ı anlamadığını her defasında vurgular. Özellikle Fichte ve Hegel'i işaret ederek onların Kant'ta doğru ve derinlikli olan ne varsa ortadan kaldırdıklarını savunmaktadır (Cevizci, 2011: 919-920).

Kant'ın epistemolojisi ve yine onun yapmış olduğu fenomen-numen arasındaki ayrım Schopenhauer'ın felsefesinin ilk adımıdır. Ona göre Kant'ın en büyük meziyeti görünüş ve *kendinde şey* arasında yaptığı ayrımıdır (Schopenhauer, 2022: 81). Schopenhauer için Kant, insanın anlama yetisi üzerine çok yerinde tespitlerde bulunmuştur. Bütün bir gerçeklik alanını deneyimlenmesi kuşkulu olanla olmayan arasında bölmesi, deneyimin tüm biçimlerinin ve çerçevelerinin insanın bedensel araçlarına doğasına bağlı olduğuna ve bu araçlar nasılsa öyle olacaklarına, deneyim konusu olmayan bir şeyin nasıl bir şey olduğunun tasarlanamayacağına ve bu gerçekliğin doğasının insana kapalı olduğuna, zamanın, mekânın ve maddi şeyler arasındaki nedensellik ilişkisinin sadece deney dünyasının ayırt edici özelliği olduğuna ve onun dışında var olmayacaklarına, bu yüzden dünyayı anlamının yolunun bilimden geçtiğine ama biliminde deneysel dünya dışında bir hükmünün bulunmadığına dair görüşlerinde Kant haklıdır. Nasıl ki katarakt ameliyatı olan kör bir adamın gözleri ışıdamaktaysa Kant'ın da zihinlerde böyle bir etki yarattığına Schopenhauer'ın inancı sonsuzdur. Lakin Kant'ın her konuda haklılık payının olduğuna da inanmamaktadır. Bu nedenle kendince Kant'ın yanıldığını düşündüğü yerleri düzeltme yoluna gitmiştir. Bu yüzden Kant'a yönelik eleştiriler onun felsefesinin başlangıcını teşkil etmektedir (Magee, 2004: 139).

1. YETERLİ TEMEL İLKESİNİN DÖRTLÜ KÖKÜ ÜZERİNE

Schopenhauer için yeterli temel ilkesi tüm idrakin ana ilkesidir. Schopenhauer'ın iddiasına göre onun zamanına kadar hiç kimse yeterli temel ilkesinin farklı uygulamaları arasında bir ayrıma gitmemiş, farklı idrak yetilerindeki kaynağı açığa çıkarmamıştır. Schopenhauer bunun önemine Kant'tan aldığı bir pasajla değinmektedir. Kant'ın dediği gibi türleri ve kökenleri birbirinden farklı olan idrakleri birbirinden ayırmak ve kullanımlarında karışıklıktan kaçınmak önemlidir. Filozof da kimyacıların maddeleri ayırmadaki hassasiyeti göstermek ya da matematikçinin saf büyüklük teorilerinde yaptığını yapmak zorundadır. Böyle yaparak idrakin özel bir biçiminin, anlamın amaçsızca kullanılmasına göre avantajının uygun değer ve etkisini belirleyebilir (Schopenhauer, 2020a: 38-39).

Schopenhauer, bu kadar önemli gördüğü bu ilkeyi tüm bilimlerin temeli yapar. Ona göre idrak edilen şeylerin sistemli hali olan bilimde idrak edilenler gelişigüzel yığılmazlar, birbirleriyle bağlantılı bir bütün oluştururlar. Bu nedenle Schopenhauer bilimin ayırıcı vasfını bulgularının her birinin bir diğerini kendi temeli olarak takip etmesi olarak görür. Burada Platon'a gönderme yapan Schopenhauer, Platon'un dediği gibi doğru kanıların nedensellik ile bağlanmadıkça bir kıymeti olmadığını söyler. Onun için hemen hemen tüm bilimler etkilerinin ne olacağı belirlenebilen sebeplerin ve gözlemlerle ortaya çıkacakları biçimiyle, temelleri zorunlu takip edecek diğer sonuçlarının malumatlarını içermektedir. Schopenhauer bu düşüncesini desteklemek için Aristoteles'e başvurur. Aristoteles, rasyonel olan veya rasyonel kaygılardan pay alan her bilgi, nedenler ve ilkelerle ilgilenir demektedir. Bu düşüncelere dayanılarak Schopenhauer her şeyin bir temeli olduğu önermesinin a priori hale getirildiğini ve böylece “niçin” sorusunu sormanın meşrulaştığını söyler. Artık “niçin” sorusu bütün bilimlerin anası olarak adlandırılabilir (Schopenhauer, 2020a: 40-41).

Schopenhauer bu ilke ile zihnimizin doğrudan tek değil de öncelikle farklı temel idraklerinden kaynaklandığını gösterme niyetindedir (Schopenhauer, 2020a: 39). *Yeterli Temel İlkesinin Dörtlü Kökü Üzerine* adlı eserinde konuyu irdelemeye başlamadan önce kendisinden önceki filozofları konu bağlamında gözden geçirmiştir. Ona göre pek çok a priori mevcut idrakin genel bir ifadesi olan yeterli temel ilkesi “Her şeyin niçin olduğunun bir temeli vardır.” şeklinde formüle edilebilir (Schopenhauer, 2020a: 41). Schopenhauer'ın bütün idrakin kadim temel ilkesinin

ilk olarak nerede ortaya çıktığını göstermenin oldukça zor olduğunu söyleyerek Platon ve Aristoteles'in bunu şekilsel olarak bir ana ilke biçiminde ortaya koymadıklarını daha çok apaçık bir hakikat olarak ifade ettiklerini belirtmiştir. Platon *Philebos* diyalogunda olan her şeyin bir nedene göre olduğunu, nedensizce bir olmanın mümkün olmadığını açıklamaktadır. *Timaios* diyalogunda bir şeyin nedensiz gerçekleşmesinin imkânsızlığından ve gerçekleşen her şeyin bir neden vesilesi ile olmak zorunda olduğundan bahsetmektedir. Aristoteles *İkinci Çözümlemeler*'in birinci bölümünde konuyla ilgili olarak “bir şeyin nedenini, bunun gerçekten bu şeyin nedeni olduğunu ve bu şeyin başka türlü olamayacağını bildiğimizi düşündüğümüzde, o şeyi mükemmel bir şekilde anladığımızı düşünürüz.” demektedir. Schopenhauer, Aristoteles'in *Metafizik*'te temellendirmenin ya da ilkelerin farklı biçimlerinin tasnifini yaptığını, yeterince net olmasa da sağlam temelli bir sınıflandırma yapan Aristoteles'in tasnifin sekiz biçiminden söz ettiğini ve bunların herhangi bir şeyin olduğu ya da gerçekleştiği ya da bilindiği ilk şeyler olduğunu söylemektedir (Schopenhauer, 2020: 42-44). Asıl *İkinci Çözümlemeler*'in ikinci bölümünde dört farklı temel türü ortaya koyduğunu da eklemektedir. İlgili kısımda Aristoteles “Dört neden vardır: Birincisi, bir şeyin neliğidir, ikincisi, bu şeyin zorunlu olarak olması gerektiği şeye yol açar; üçüncüsü bu şeyi ilk olarak hareket ettirir; dördüncüsü de bu şeyin amacıdır.” (Aristoteles, 2005: 63) açıklamasını yapmaktadır. Schopenhauer bu açıklamalardan yola çıkarak Platon ve Aristoteles'in konuyu ilgili olarak belli bir yere kadar malumatlar verdiklerine değinmektedir. Schopenhauer, öznel araştırmanın başlatıcısı ve böylelikle de yeni felsefenin babası olarak gördüğü Descartes'ın da kafa karışıklığı içinde olduğunu iddia etmektedir. Descartes'ın *İlk Felsefe Üzerine Meditasyonlar*'da yazdığı “Hangi nedenden dolayı var olduğu sorulamayacak hiçbir şey yoktur. Tanrı'nın var olmak için bir nedene ihtiyaç duymasından dolayı değil fakat onun doğasının sınırsızlığının, onun var olmak için hiçbir nedene gerek duymamasının nedeni (*causa*) veya mantığı (*ratio*) olmasından dolayı bu soru Tanrı hakkında bile sorulabilir.” (Descartes, 2006: 38) ifadesinde yanıldığını açıklayan Schopenhauer, onun aslında Tanrı'nın sınırsızlığının bir tanıma temeli olduğunu, bundan da Tanrı'nın bir sebebe ihtiyacı olmadığı çıkarımına ulaşması gerektiğini söyleyerek Descartes'ın “sebeup” ve “tanıma temeli” arasındaki büyük farkın bilincinde olmadığını izah etmektedir (Schopenhauer, 2020: 47). Schopenhauer için Spinoza her ne kadar Tanrı ile dünyayı özdeş kabul ederek Descartes'ın düalizmini aşmaya çalışsa da yanılığ içinde. Descartes için sadece tanıma temeli olanı, Spinoza'nın gerçeklik temeli yaptığını ve böylece Descartes'ın yarattığı karışıklığı sürdürdüğünü ileri sürmektedir (Schopenhauer, 2020: 55). Schopenhauer, yeterli temel ilkesini formel olarak bütün idrakin ve bilimin ana ilkesi haline getiren ilk Leibniz olduğunu söylese de onun “herhangi bir şeyin ve her şeyin olduğu gibi olmasının ve başka türlü olmamasının daima yeterli bir temeli olması gerekliliğinden” başka söyleyecek bir şey bilmediğini de eklemektedir (Schopenhauer, 2020: 58-59). Wolff'tan temel ilkeyi iki ana anlama ayıran ve bunların ayrımlarını tartışan ilk kişi olarak bahseden Schopenhauer onun da yeterli temel ilkesini mantıkta değil de ontolojide ilerlettiğinden şikâyetçidir. Onun, kişinin, tanımanın yeterli temel ilkesini, sebep ve etki ile karıştırılmaması gerektiğinde ısrar etmekte olduğunu ancak ayrımı hala açıkça yapmayı kendisi için karışıklığa neden olduğunu da ilave etmektedir (Schopenhauer, 2020: 59). Schopenhauer, her şeyden önce yeterli temel ilkesi özellikle nedensellik yasasıdır diyerek Hume'un bu nedensellik yasasının otoritesini nereden aldığını sormayı akıl eden ve bunun delillerini talep eden ilk kişi olduğunu dile getirmektedir. Akabinde Hume'un nedenselliğin sadece ampirik olarak algılanan şeylerin ve durumların zamansal takip edişi ile bizim için alışkanlık olmuşluklarına dair sonucunun meşhur olduğunu fakat bunun yanlışlığını hissetmenin zor olmadığından söz etmektedir. Ona göre Hume'un en büyük katkısı Kant'ın transandantal idealizme yol açan derinlikli araştırmalarının itici gücü ve başlangıç noktası oluşturmuş olmasıdır ki transandantal idealizmden bizim bireysel olarak dünyaya bağlı oluşumuz gibi bütün olarak dünyanın da bize bağlı olduğuna dair görüş meydana gelmektedir (Schopenhauer, 2020: 63). Kant'ın yeterli temel ile ilgili açıklamaları *Saf Akılın Herhangi Bir Yeni Eleştirisini Gereksiz Kılan Bir Keşif Üzerine* başlıklı yazısı altında bulunmaktadır. Schopenhauer,

Kant'ın bu çalışmada, mantıksal (biçimsel) tanıma ilkesi olan "her önermenin kendi temeli olmalıdır" ve transandantal (materyal) ilke olan "her şeyin kendi temeli olmalıdır" arasındaki ayrım konusunda ısrarcı olduğuna işaret etmektedir. O, tanıma temeli ve neden arasındaki ayrım, Kantçı okul tarafından üretilen birçok kitapta da yer aldığını söylemektedir. Ayrıca Kant'ın nedensellik yasasının a priori ve dolayısıyla da transandantal oluşuna dair ispatına karşı kendi fikirlerini sunacağını ve Kant'ı eleştireceğini bildirmektedir (Schopenhauer, 2022: 63-64).

Schopenhauer genel haliyle yeterli temel ilkesinin ifade ettiği bağlantıyı şu şekilde ifade etmektedir:

Dışsal ve içsel duyu (reseptivite) -anlama ve akıl- olarak ortaya çıkan idrak eden bilincimiz, özne ve nesneye ayrılır ve bunlar dışında hiçbir şey barındırmaz. Özne için nesne olmak ile tasavvurumuz olmak aynıdır. Bütün tasavvurlarımız öznenin nesnesidirler ve öznenin bütün nesnelere bizim tasavvurlarımızdır. Ancak şimdi bütün tasavvurlarımızın kendi aralarında kurallı bir şekilde ve a priori belirlenebilen bağları olduğu ortaya çıkmaktadır ve bu bağlantı vesilesi ile hiçbir şey kendi başına ve bağımsız olarak var olamaz ya da aynı şekilde kendi başına ve izole hiçbir şey de bizim için nesne olamaz (Schopenhauer, 2020a: 69).

Özne ve nesne arasındaki ilişkiden hareket eden Schopenhauer'a göre özne idrak edendir, idrak edilen ise tasavvurdur. O, tasavvur ile nesne arasında bir fark görmez, onun için tasavvur ve nesne aynıdır. Schopenhauer tasavvurların türlerine göre dört tane olduğunu söyler ve her bir tasavvur dâhil olduğu alanda geçerli olan gerekçelendirmeye göre açıklanması gerektiğini vurgular.

Schopenhauer, öznenin tüm tasavvurlarında zorunlu ve evrensel bağların dört biçimde kendini gösterdiğini açıklamaktadır. Dört farklı tasavvur türüne karşılık dört farklı yeterli temel ilkesinden söz eder. Bununla yapılan herhangi bir açıklamanın dört farklı temeller ve sonuçlar bağı olabileceğini ifade etmektedir. Bunlar (Aktaş, 2020a: 19-20);

- a) Algılanabilir ampirik dünyadaki tüm değişimler, sebeplerle açıklanır ki Schopenhauer buna "dönüşümün temeli" ya da "nedensellik yasası" demektedir.
- b) Her bir kaygı ya da kavramsal ilişkinin doğruluğunu teyit edecek temele Schopenhauer "tanıma temeli" demektedir.
- c) İçeriklerinden bağımsız saf ve boş algı nesnesi olan zaman ve mekânın kısımları birbirlerini koşullamaktadırlar; geometri (mekân) ve aritmetik (zaman) için temellendirmeleri bu koşullanmalar belirler. Buradaki bağlantı asla değişmez dolayısıyla da Schopenhauer yeterli temel ilkesinin bu matematik ve geometri için geçerli olan biçimine "varlık temelli" demektedir.
- d) Davranışları açıklamak, sadece güdüler idrak edildiğinde mümkün olduğundan Schopenhauer bu alan için geçerli yeterli temel ilkesine "davranışların yeterli temel ilkesi" veya "güdüler yasası" demektedir.

Görüldüğü üzere Schopenhauer, yeterli temel ilkesi ile dört tasavvur sınıfını ele alır. Bunlar; öznenin idrak yetisinin "saf duyu" olduğu a priori algı kalıpları olan zaman-mekân, öznenin idrak yetisinin "anlama" olduğu reel nesnelere, öznenin idrak yetisinin "öz-bilinç" olduğu isteme ve öznenin idrak yetisinin "akıl" olduğu soyut düşüncenin ürünü kavramlardır. Bunlara karşılık gelen dört farklı yeterli temel ilkesinin biçimi ise zamanda art aralığın ve mekânda konumun ele alındığı

varlık temeli, nedensellik yasasının incelendiği dönüşüm temeli, güdüler yasasının yer aldığı davranış temeli ve mantıksal çıkarımlara dair yasaların olduğu tanıma temelidir (Aktaş, 2020a: 21).

Tasavvur yetinin ilk sınıfı, ampirik tasavvurlardır. Bunlar soyut kavramlara karşıt olarak algısaldırlar. Schopenhauer, Kant'ın bu ayrımını sadece formel değil tezahürlerde içeren materyallerle uyumlu olduğunu söyler. Bunlar zaman, mekân ve nedenselliğin yasalarına uygun şekilde ampiriktirler. Nitekim bu ampirik gerçeklik Kant'ın *transandantal idealliyini*⁴ yok etmez. Tasavvurların tek kalıbı zaman değildir. Eğer öyle olsaydı kalıcılık mümkün olamazdı. Bir nesnenin sürekliliğinden söz edebilmek için diğer nesnelere olan ilişkisi göz ardı edilemez. O halde zamanla birlikte mekânda olması gerekir. Dönüşüm, zamanda mümkündür. Çünkü zaman da art arda sürekliliği vardır. Tasavvurun bu iki kalıbı (zaman ve mekân) temelde aynı değildir. Fakat biri olmadan ötekini önemi yoktur. Bu tasavvurların birleşmesiyle anlama⁵ ortaya çıkar. Anlamada da ampirik gerçeklik yer alır. Fakat anlama için dış dünyanın tasavvuru göz ardı edilemez. Çünkü dış dünya, iç dünyanın nesnesidir (Schopenhauer, 2020a: 73-76). Kant, *Saf Aklın Eleştirisi*'nde "mekân sadece ve sadece tasavvurdur; dolayısıyla bunun içinde olanı tasavvur kapsamak zorundadır ve mekânın içinde gerçekten tasavvur edilen dışında hiçbir şey yoktur. (Kant, 1993: 202-204) demektedir. Kant da Schopenhauer gibi öznenin gerekliliğini savunur aksi takdirde tasavvurun eksik kalacağını söylemektedir.

Dönüşümün yeterli temel ilkesinde, nesnelere sınıfı yer alır. Burada nedensellik yasası ortaya çıkar. Tasavvurda kendini ortaya koyan nesnelere, başlayış ve bitişte birbiriyle alakalıdır. Bir veya birden fazla reel nesnelere için hep bir öncesi olması gerekir. Bu kural hep böyle devam eder. Ortaya çıkan durumun ilki sebep, ikincisi ise etkidir. Değişim, nedensellik yasası ile iç içedir. Her etkinin sonucu değişimdir. Nedensellik zincirinin zorunlu bir başlangıca ihtiyacı yoktur. Her durum bir ötekini takip eder. Bu böylece sonsuza dek gider. Nesnelere, biçim ve nitelikten önce maddeyi barındırır. Bu madde ne var olur nede yok olur. Nedensellik yasası da bu değişim durumlarıyla ilgilidir. Her değişim kendisinden önceki durum ile alakalı olduğundan aralarından zorunlu bir bağ vardır. Schopenhauer, yoktan varoluşu kabul etmez. Sebep ve etki arasında ilişki her zaman nedensellik yasasına tabidir. Tüm bu koşullu yargılar yeterli temel ilkesinin bir biçimidir. Sebep etkidenden zamansal olarak önce gelir. Nedenselliğin art ardalığından etkileşim ortaya çıkar. Kant bu kavramı sadece etkileşim değil karşılıklık olarak da çevirir. Nedensellik yasasında; eylemsizlik yasası ve tözünün devamlılığı hâkimdir. Eylemsizlik yasasında; değişim, azalma ve artma yer almaz. Fakat maddenin devamlılığında ise daima süren tözün devamlılığı durumu vardır. Töz, ne var olur ne de yok olur. O halde tözün miktarı da değişmez. Yani cismin biçimi ne durum alırsa alsın, nasıl bir değişiklik geçirirse geçirsün tözün miktarı sabittir. Fakat Kant da materyallerde bir an bile olsa yoktan var oluşun düşünülemediği için materyallerin bir şekilde bir araya geldiğini söyler. Buradan sözü edilen nedensellik yasasının değişimlerinin bir yöneticisi olduğu anlaşılır (Schopenhauer, 2020a: 77).

Nedensellik üç şekilde meydana gelir; bunlar sebep, uyarı ve güdüdür. Sebep, cansız doğayı belirler. Nitekim birçok bilimde bundan yararlanır. Uyarıda bilinçsiz bir kısım hâkimdir. Çünkü etki

⁴ Kant, *Transandantal Estetik*'te "yeterli olarak tanıtlamıştık ki uzayda ya da zamanda sezilen her şey, dolayısıyla bizim için olanaklı bir deneyimin tüm nesnelere görüngülerden başka bir şey değildirler, eş deyişle yalnızca tasarımlardır ki, uzamlı varlıklar olarak ya da başkalaşım dizisi olarak tasarımılandıkları yolda, düşüncelerimizin dışında kendilerinde temellenmiş bir varoluşları yoktur. Bu öğretiyi Transandantal İdealizm olarak adlandırıyorum." demektedir (Bkz. Kant, 1993: 255).

⁵ Schopenhauer, *İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya* adlı eserinde, anlama kavramını *Verstand* olarak alır. Anlamanın tek işlevi vardır o da kavram oluşturmak ve bunları birbirine bağlamak. Duyuların sunduğu ham materyale sebep olan etki bağını kurar. Bu anlama tüm hayvanlarda vardır (Bkz. Aktaş, 2020b: 33).

ve tepki denk değildir. Güdü, yapıp etmeleri yönlendirir. Gdde bir zihin gereklidir. Hayvan da idrak edendir. Uyarı da ise bitki yaşam söz konusudur. Uyarı da bir temas gerekliyken güdü de algılayan bir zihnin olması yeterlidir. İnsan zihnin de ise soyut idrak etme yer alır. Çünkü insan akıl (*vernunft*) sahibi bir varlıktır. Akıldan dolayı insanda seğme özgürlüğü vardır. Seğmeden sonra algının oluşabilmesi için temelden anlama yer alır. Anlamanın da geręekleřmesinde nedensellik ve saf duyu (zaman ve mekân) temelde yer alır. Tüm değişimler de bu zaman içerisinde var olur. O halde beden hissiyatı a priori şekilde anlar. Hissiyat, sinir uğlarındaki etki sayesinde kavrar ve dışarıdan bu şekilde ulaşır. Beden de bu şekilde olduğu gibi her şeyi öznel şekilde kavrar. Beden, nedensellik yasasının ilk uygulanmasında verileri ortaya koyar. Çünkü bu beden diğer tüm nesnelere algılanmasında başlangığ noktasına sahiptir. Bundan dolayı Schopenhauer, bedeni dolaysız nesne olarak tanımlar ve sebepler zinciri idrak eden öznenin o anki bedenle ilişkili olduğu da anlaşılır (Schopenhauer, 2020a: 92-94).

Anlamanın geręekleřmesinde, kavramlar veya kelimelerle değil sezgisel bir şekilde işler. Nesnel algı için iki duyu önemlidir: dokunma ve görme. Çünkü diğer duyular öznel kalabilir. Duyuma veya kokuda kişiler farklı bir şekilde hissedebilir. Örneğin, kr biri müzik dinlerken enstrümanların nesnel fikrine sahip olamaz. Ses bizi sebeplere götürmez ve anlama da temel bir yer vermez. Çünkü kr biri dokunma sayesinde nesneyi bilebilir. Dokunma ve görme net bir algıya götürmez ama ham materyali sunar. Cisimlerin boyutları, şekilleri, mesafeleri algıya sunulur. O halde zaman, mekân ve nedensellik dışarıdan gelmez. Bunlar dokunma ve görme ile bağ kuramaz. Çünkü bunlar zihinsel durumlardır. Görme duyusunda mekân kalıbı ile zenginlik ortaya çıkar. Görünür nesne her bir noktayı diğerine iletir. Görme znel olsaydı o zaman nesneyi düz algılamazdık (Schopenhauer, 2020a: 98-112).

Dördüncü anlama işleminde nesnelere özneye olan mesafesi yer alır. Mesafe anlamada etkilidir. Çünkü görme ağısı bu mesafe de yer alır. Bir nesnenin boyutu veya mesafesi farklı olabilir. Özne, mesafenin önceden bilincine sahipse o nesneyi idrak edebilir. Zihinsel olmasının ve salt bir his olmasının nedeni, karşıdaki nesne her ne kadar küçük görülürse görülsün nesnenin boyu tahmin edebilir. Anlama eğer zaman, mekân ve nedenselliğe a priori biçimde sahipse görmenin biręok sürecini ayrıntılı şekilde ortaya sunar. Anlama, soyut idrak olmadan da dolaysızca tamamlar. Duyular ve zihin arasında bir ayırım gereklidir. Duyarlılık, zihin değildir. Zihin aslında görür ve duyar. Çünkü göz görme duyusuna sahip olsa bile beyindeki loblar çıkarılırsa görüş kaybolur. Asıl anlama akıldır da diyemeyiz. Bunun nedeni akıl herkeste olsa da anlamanın olamayacağıdır. Ancak ayırım ve idrak sezgisel olarak sağlanır. Yoksa ncller kime verilirse verilsin sonuca ulaşılabilir. Nedensellik yasası, bütün ampirik algının ilk koşuludur. Bununla birlikte dışsal deneyim sağlanabilir (Schopenhauer, 2020a: 116-125).

2. SCHOPENHAUER'DAN KANT'A YÖNELİK ELEşTİRİLER

Schopenhauer eleştiri oklarını Kant'a yneltilmeden önce onun bir dahi olduğunu kabul eder. Hatta onun kıymetinin tam bir hesabını vermektense onun hatalarını ve yanlışlıklarını göstermenin daha kolay olduğunu söylemektedir. Onun eksikleri ilk bakışta fark edilebilir, ama onun eserleriyle felsefe tarihine bastığı mühür, mükemmelliğinin tkenmezliği yüz yıllar boyunca eskimeden yol gösterici olmaya devam edecektir. Kant'ın kendi övgülerine ihtiyaç duymadığını da hemen ilave eden Schopenhauer onun eserlerinin zaten sonsuza dek stadını veceğini ve bu vesileyle Kant'ın ruhunun bu dünyada daima yaşayacağını ifade eder. Schopenhauer için geręek ve ciddi felsefenin Kant'ın bıraktığı yerden başladığı hemen fark edilebilir. Kant'ın zamanından kendine kadar olan zaman diliminde felsefede bir şey olduğunu görmediği için doğrudan Kant'a bağlandığını da açıklar (Schopenhauer, 2020b: 581-582).

Kant, kendisinden sonraki dönem üzerinde belirleyici etkileri olan bir isimdir. Modern felsefenin gidişatına uygun olarak epistemolojiyi ön planda tutan Kant, kendisinden önceki rasyonalizm ve ampirizmden önemli gördüğü öğeleri alarak kendine özgü bir epistemoloji geliştirmiştir. Özellikle Hume sayesinde dogmacı uykulardan uyandığını söyleyerek bilgilerinin tekrar gözden geçirir. Hume'dan aldığı dış dünyanın bilinemeyeceği görüşünü benimseyen Kant'a göre de kendinde nesne bilinemezdir. İnsan duyumladığı gibi nesneyi bilebilir, yani bilgi duyumlarla sınırlıdır. Onun için duyular dünyası fenomen, düşünülür dünya ise numendir. Fenomen-numen ayrımı, Descartes'ın miras kalan anlık-fiziksel dünya ayrımıdır. Numenlere fiziksel ya da herhangi bir nitelik yüklenmemesi ve numenin bilinemezliği Kant'ın özgünlüğünü oluşturur (Denkel, 2003: 282).

Schopenhauer, *İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya* adlı eserinin birinci kitabı olan *Tasavvur Olarak Dünya*'ya "Dünya benim tasavvurumdur." cümlesi ile başlar ve bunu yaşayan ve idrak eden her varlık için geçerli bir hakikat kılar. Ona göre insanı çevreleyen dünyanın yalnızca bir tasavvur olduğu ve onu tasavvur edene bağımlı olduğu şüphesizdir. Schopenhauer için eğer herhangi bir hakikate a priori denilecekse o, bu olmalıdır. Bütün mümkün ve düşünülebilir deneyim kalıbının ifadesi bu hakikattir ve mekân, zaman ve nedensellik kalıplarını öncelediği için daha kapsayıcıdır. Schopenhauer'da idrak edilebilir ne varsa tasavvurdur; diğer bir deyişle, bütün bu dünya sadece özneye bağlı olan nesnedir, algılayanın algısıdır. Bu hakikat, şimdi olduğu gibi geçmişte de geçerlidir ve gelecekte de geçerli olacaktır. Her şeyi belirleyen mekân ve zaman kalıpları için bile geçerlidir. Bu dünyaya ait olan ve olabilecek ne varsa kaçınılmaz biçimde özneye bağlıdır ve sadece özne için vardır. Dünyanın tasavvur olduğu kesinlikle yeni bir hakikat değildir, Descartes ile başlayan düşüncelerde de mevcut olmasına rağmen Schopenhauer, Kant'ın ilk hatasının bu kuralı ihmal etmesi olduğunu söylemektedir (Schopenhauer, 2020b: 69-70). Schopenhauer'da dünyanın diğer yönünü de isteme oluşturur. Dünya bir yönüyle tamamen tasavvur iken, diğer taraftan tamamen istemedir. Schopenhauer bu ikisine de ait olmayan, kendinde nesne olan bir gerçeklik, sadece uyduruk bir hayaldir ve felsefede böyle bir şeyi kabul etmek, yanıltıcı ışıkları kendine pusula edinmektir demektir. Bu noktada Kant'ın *kendinde şeyi bile* fark edilmeden kendinde nesneye evirilerek bozulmuş olduğunu belirtmektedir (Schopenhauer, 2022b: 71).

Schopenhauer'a göre Kant deneyimde zorunlulukla hükmeden yasaların varlığın kendisine dair çıkarım yapıp açıklamada uygulanamayacağını göstermiştir. Dolayısıyla bu yasaların geçerliliği görecelidir, kurulu ve mevcut olan deneyim dünyasından sonra ortaya çıkarlar. Bu nedenle dünyanın ve kendimizin varlığını açıklamak için bu yasalar yol gösterici olamazlar. Schopenhauer Kant'tan önceki bütün Batılı filozofların onun yeterli temel ilkesi adı altında topladığı (nedensellik, çıkarım ve bunların yanında zaman ve mekân) ve bütün tezahürleri birbirlerine bağlayan yasaların mutlak olduklarını ve hiçbir şey tarafından koşullanmadıklarını, bunların ebedi hakikatler olduklarını ve dünyanın kendisinin sadece bunların sonucunda ve bunlara uygun olarak var olduğunu sandıklarını ve dolayısıyla da dünyanın bilmecesinin çözümünün bunlar olduğuna inandıklarını açıklamaktadır. Kant ise bu yasaların ve dolayısıyla da dünyanın kendisinin öznenin idrak tarzına göre koşullandığını göstermiştir. Kant'la birlikte zaman algısı artık dışarıda değil bizzat içimizdedir. Kant; zaman, mekân ve nedensellik yasasına göre her şeyin şekillendiğini söyler (Schopenhauer, 2020b: 588-590). Buradan çıkan sonuç metafiziğin imkânsız olduğu ve bunun yerine saf aklın geçtiğidir. Kant bu şekilde dogmatik fikre galip gelir; "Metafiziğin kaynağı asla ve asla deneyime dayanmaz; metafiziğin temel ilke ve kavramları asla ne içsel ne de dışsal deneyimden alınabilir." (Akt. Schopenhauer, 2020b: 597) demektir. Fakat Schopenhauer'a göre dünya ve kendi varlığımız kendini bir bilmece olarak sunar. Kant'tan önceki filozoflar metafiziği ve idraki özdeş olarak görmektedir. Onlar için dünyadaki bilmecenin çözülebilmesi için dünyanın anlaşılmasından yola çıkılmalıdır. Schopenhauer'ın materyallerini oluşturan Kant'ın metafizik

sistemini yıkmasıdır. Fakat Kant'ın yer yer dili bulanık ve anlaşılmazdır. Bunun belki de nedeni düşünce derinliğinden kaynaklıdır. Schopenhauer Kant'ın bu kadar açık ve net ifadeleri ortaya koymamasının nedenlerinden birinin de Kant'ın ne istediğini tam anlayamamasıdır. Çünkü yabancı ve karmaşık ifadeleri Kant, skolastik felsefeden alarak kendi amaçları doğrultusunda bir araya getirmiştir. Kant anlama, kategoriler, deneyim ve diğer ana kavramlarda bunu yapmaktadır. Kant bu karanlık ifadeleri koymaya devam ettikçe bu hataya düşmeye devam etmiştir. Nitekim onun yanlış anlaşılmasının temelinde de bu karanlık ve belirsiz ifadeler yer alır. Kant'ın ardından gelen Fichte ve Schelling de bu belirsizlikleri dikkate almayı uygulamaya devam etmişlerdir. Eğer konu tam olarak anlaşılıysaydı o denli kararlılıkla anlatılırdı. Bundan dolayı Kant'ın sade bir filozof olduğunu söyleyemeyiz (Schopenhauer, 2020b: 599-600).

Kant'ın zaman ve mekânı izole ederek her şeyin algıyla bize verdiğini söylemesi onu mantıksal bir tablo oluşturmaya iter. Kant bu tabloda kategoriler bölümünü ortaya koyar ve salt kategorileri ele alırken aslında kavramlardan söz eder. O, bu tabloyu savunabilmek için yoğun bir laf kalabalığına girmekten çekinmemiştir. Tabloda sezginin aksiyomları, algı öncelenmeleri, deneyim analogiler ve deneyim düşüncelerinin postulatlarından bahseder. Kant algısal idrağı göz ardı ederken, sezgisel idrağı sadece matematikte değerlendirir. Soyut düşünceye ise tamamen odaklanan Kant, içerik bakımından zengin bir ilke ortaya koyar. Ortaya çıkabilecek yargılar, ancak kelimelerin kombinasyonundan gelir. Kant, salt yargıyı anlamının bir yetisi olarak görür. Yani mantıksal çıkarımdır. Kant, anlam üzerine birden fazla tanım ortaya koyarak aslında kavram üzerinde henüz kesinleşmiş bir tanımın da olmadığını kanıtıdır. Örneğin, anlama tasavvurlarının kendisini çıkarma yetisidir (Kant, 1993: 66) bir diğer anlama tanımı ise, anlama genel olarak idrak yetisidir (Kant, 1993: 112). Schopenhauer, Kant'ın kavramlarda birden çok tanıma yer vermemesini eleştirir. Çünkü bu şekilde birden fazla tanımın yapılması kafa karışıklığına ve kavramın anlaşılmasına neden olur. Schopenhauer'a göre Kant kendi sistemini kurmadan önce kavramları net bir şekilde tanımlamaması onun bir eksikliğidir. Çünkü Schopenhauer kendi sistemini ortaya koymadan önce hangi kavramdan neyi kast ettiğini önceden belirtir ve sistemini bu kavramlarla oluşturur. Kavramlar, tasavvurların ihtiyaç bölümünü karşılar. Zihin sıklıkla kavramları düşünür. İnsanın düşünceleri yeri gelir mekân ve zamanı da görmezden gelebilir. Fakat dikkat edilmesi gereken şey kavramlarla hayali imgenin karıştırılmamasıdır. Kavrama sahip olmadan, hayali imge de gerçekleşmez. Buna karşıt olarak Kant, eğer köpek düşünüldüğünde köpek kavramının bilincinde olup olmadığını öncelikle akılla mı yoksa resmi bir tasavvurla elde edilip edilmediğinin araştırılması gerekliliğini öne sürer. Düşünmenin temelinde ya kelimeler ya da hayali resimler gerekir. Kavramlar, algısal tasavvurlara karşıt gelen soyut tasavvurlardır. Fakat bu kavramlarda algısal tasavvurlardan türetilir. Güdüler ise soyut tasavvurlarla meydana gelir. Seçim de güdülerin çatışmasından ortaya çıkar. Her soyutlanmış özellik (tıpkı suyun parçalarına ayrılamaması gibi) kendi başına düşünülebilir ama kendi başına algılanamaz. Bundan dolayı bir kavram, algılanmış olandan daha azdır. Mümkün olan her kavram, cisimdir. O halde her kavramın kendine ait küresi vardır. Soyutlama arttıkça, düşünülen şeyde azalır. Örneğin, cevher, şey... gibi. Schopenhauer, bu kavramları boş ve çorak olarak görür. Eğer tasavvurlar kavramla sabitlenmezse bilinçte yer edinemezler. Aklın, bu şekilde soyutlama yetisi vardır. Fakat Kant'ın "Algı nedir?", "Düşünce nedir?", "Kavram nedir?", "Akıl nedir?", "Anlama nedir?" gibi soruları ihmal etmesi onu diğer konularda da birçok şeyi göz ardı etmeye itmiştir (Schopenhauer, 2020b: 606).

Kant, özne varsa nesne vardır düşünce biçiminde özne olmadan nesnenin de bir öneminin olmadığı fikrini ortaya koyarak, dış dünya ile özneyi temellendirir. Özne, nedensellik yasası ile zihnimizi belirli bir düzene sokar. Duyu hissiyatı da şüphesiz öznedir. Hatta bu durum mekân içinde geçerlidir. O halde hiçbir şey zorunlu bir varsayım değildir. Ampirik algı bizim salt tasavvurumuzdur. Fakat Kant, *kendinde şeyin kökeninde bir hata yapar*. O, soyut ile idrağı

birbirinden ayırarak hatasına başlar. Çünkü bu saçma ayırım kafa karışıklığına yol açar. Schopenhauer, kategorilerin esas nesnesinin algısal tasavvur ve kavram olmadığını söyler. Kant, algıya ait salt kalıplardan söz ederken tekrar hata yapmaktadır. İdrakin iki kaynağı olduğunu söyleyen Kant, ilkinde tasavvurları alma ikincisinde ise tasavvurlar yoluyla nesneyi idrak etmektir, demektir. Yani ilkinde nesne bize kendini sunar ikincisinde ise biz nesneyi düşünürüz. Schopenhauer ise bunun yanlış olduğunu söyler. Çünkü Kant'ın dediği doğru olsaydı dışardan bize tek bir tasavvur gelirdi. Fakat mevcut olan nesne tam olarak mekân ve zamanda yer alır. Kant, düşünceyi algıya taşıyarak kafa karışıklığına sebep olur. O, algısal tasavvurla soyut tasavvuru karıştırmıştır. Algının düşünmeye ihtiyacı olmadığını ve algının bize verili olduğunu söylemektedir. Fakat bununla ilgili net bir açıklama yapmaz. Kategorilerin nesnelere algılamada bir belirlenim olduğunu ifade eder. Algının çoğunluğu da zorunlu olarak bu kategorilerin altında bulunur. Kategoriler, algı nesnelere a priori idrakleridir. Fakat doğa da art arda bir olayın olduğunu ve eş zamanlamanın da algısal olması salt bir soyut düşüncenin olmadığını gerçeğidir. “Deneyimsel algı bize verilir.” cümlesi ile kendi sistemini zayıflatır. Çünkü algı nesneden farklı bir şey olmalıdır. Kategoriler, nesne olmayan kavramları algıya işler. Schopenhauer, nesnenin daima algı için olduğunu belirtir. Bunun yokluğunda ise imgelem yoluyla kavranır. Bu nesnelere de algısaldir. Kant ise algı yetisi olmadan nesneyi düşünmeye çalışıp anlamayı ister. Algıyı düşünmeden ayırır. Fakat ampirik olan şeyler nesnedir ve bunlar algımızdadır. Herhangi bir özneye ihtiyacı olmayan obje *kendinde olan obje*dir. Kant buna dayanarak üçlü bir ayırım yapar: *Tasavvur, Tasavvurun Dünyası ve Kendinde Şey*. Tasavvur duyumsamanın işidir, tasavvurun dünyası anlamının, *kendinde şey* ise her tür idrakin ötesidir. Fakat Kant tasavvur ve tasavvur dünyası arasında temel bir ayırım ortaya koymaz. Bunun nedeni tasavvurun gerekçelendirilmesinin eksik kalmasıdır. O, ampirik algıyla ilgili bir veri vermemesi ardından ampirik algıyı verili olarak görmesi onu eleştirilene mahkum eder. Ampirik algı ile salt duysalı özdeşleştirilmiştir. Buna rağmen hala tasavvur meydana gelmez. Kant, anlamayı salt düşünme olarak görür ve algıyı dışarda tutar. Bu da onun başka bir hatasıdır. Eğer Kant'ın dediği gibi deneyim a priori olsaydı, a priori birçok belirlenim ortaya çıkardı. Onlar da zaman ve mekân gibi sökülüp atılamazdı ve onun bir parçası olurdu (Schopenhauer, 2020b: 610-620). Sadece bunu sağlamayan bir belirlenim varsa o da nedenselliklerdir. Madde tamamen nedenselliğe dayanır. Materyaller nedenselliğe bağlı kalarak bir koşul içine girer ve bunun sonucunda anlama algıyı mümkün kılmış olur. Fakat nedensellik yasası dışında bir deneyim imkânı olmaz. Bu da Kant'ın kategorilerindeki hatanın nedenini açıklar. Eğer Kant ne demek istediğini net şekilde ifade edebilseydi *Saf Aklın Eleştirisi*'ni ikinci kez tekrar gözden geçirmezdi. *Transandantal Estetik*'te Kant tüm bilinci şaşmadan ispatlar iken *Transandantal Analitik*'de salt varsayımları ele alır. Kant her açıklama yapmaya başladığında mutlaka nedensellik yasasına değinir. Fakat bunun dışında kalan on bir kategori kör bir penceredir. Kant'ın ortaya koyduğu; “Objelere yönelik sadece kavramlar vardır, algılar yoktur.” cümlesine karşın Schopenhauer; objelerin sadece algı için olduğunu ve kavramların da bu algıdan yapılan soyutlamadır olduğunu söylemektedir (Schopenhauer, 2020b: 519-625). Eğer yargı bir idraki ifade ediyorsa bunun yeterli bir temelini olması gerekir. Bu özelliği vesilesiyle de doğru yüklemine haiz olurlar. Dolayısıyla doğruluk bir yargının, bunun temeli olarak adlandırılan kendinden farklı bir şeyle alakasıdır (Schopenhauer, 2020a: 167). Bir yargının temelinde ondan ayrı olarak başka bir yargı ile temellendirilebilir. Bu doğruluk, mantıksal olmalıdır. Düşünce yasası diğer yargılara dayandırılarak oluşmuştur. Bunlar:

- Özdeşlik İlkesi
- Çelişmezlik İlkesi
- Üçüncü Halin İmkânsızlığı İlkesi
- Yeterli Temel İlkesi

Bu yasalar herhangi bir kanıtı ihtiyaç duyulmadan doğru olarak kabul edilir. Yargının temelinde, duyunun olanakları gereklidir. Eğer yargı ampirik deneyime dayanıyorsa o yargı dolaysız ampirik doğruluktur. Bunun dışında, *metamantıksal doğruluk*⁶ yargının bir diğer temellerinden biridir. Ele alınan yasalar, tüm zihin koşullarını idrak eder. Özne kendisini idrak edemez. Çünkü özne kendisini idrak ederse yasaları da dolaysız bir şekilde idrak eder. İnsan idrak ettiğinde kanıtlama, çürütme, tartışma veya çıkarım yapma gücüne sahip olur. Kant bunu yapan insanın idelere sahip olduğunu söyleyerek aklın idelerini yanlış şekilde ele alır. Çünkü bunlar ispatlanamaz ve teorik olarak da geçersizdir. Schopenhauer bu kavramların gereksiz ve boş olduğunu düşünür. Aklın belirli kalıpları vardır ve akıl bunun dışında başka bir şey değildir. Akıl, tutarlı ve mantıklı olmakla eşdeğerdir. Kant'ın ortaya koyduğu pratik ve teorik akıl, metafiziksel içeriklerinden dolayı onu hataya sürükler. Fakat Kant hiçbir zaman koşulsuz buyrukları bir olgu olarak değerlendirmez. Schopenhauer, birçok kişinin Kant'ı anlamadığını buna bağlı olarak onun "ahlak yasası" adını verdiği koşulsuz buyruğu bir olgu olarak göstermeye çalıştıklarını iddia eder. Koşulsuz buyruklar ayakta kalamayacağı için ahlak yasasının da istemedeki özgürlüğe yer vermez. Kant her ne kadar Tanrı'yı ispat etmeye çalışsa da bu çaba yetersiz ve işe yaramazdır (Schopenhauer, 2020a: 180-189).

Kant, zaman ve mekânın a priori olduğunu söyleyerek bir keşifte bulunur. Bu keşif, ampirik algının altında yatan a priori algıdır. Nasıl ki transandantal estetik matematik için a priori ise, Kant bir benzerini mantıkta da uygular. Bu şekilde transandantal estetik, transandantal mantık için simetri olur. Kant bu bilgiye hapsediği için saf araştırma ve gözlem yapmamıştır. O, artık varsayımlar üzerine kendi düşüncelerini aramaya başlar. Fakat bu varsayımlar ona ihanet eder. Kant varsayımlardan çıkan imgelere "şema" demektedir. Ampirik olarak edinilen kavramlar soyut düşünce ile duyular vasıtasıyla net algılardadır. A priori düşünme ile saf anlama da benzer bir şemalaştırma ile –a priori olarak- vardır. Schopenhauer için bu bölüm belirsizdir. Çünkü bunu okuyan her kimse bir şey anlamamış ve bilge de olmamıştır. Kant, a priori şemasını, ampirik şemalaştırmaya benzetir. Kant, tasavvur yetisini bu şemaya yerleştirerek çeşitli karmaşıklığa sebebiyet verir. Kant'ın "*Düşünüyorum* bütün tasavvurlarıma eşlik edebilmek zorundadır." cümlesi apodiktik bir ifadedir. Çünkü o, bir eliyle sunduğunu diğer eliyle geri almıştır. Düşüncenin tüm tasavvur ile zorunlu tutulması gerektiğini söyleyerek onun yanlış anlaşılmasına sebebiyet vermiştir. Örneğin, özne yoksa nesne de yok olarak anlaşılabilir. Eğer durum böyleyse bu da yanlış bir ifadedir. Nitekim Kant bütün düşünme teorisini yargılar tablosuna dayandırır. Kant, bütün düşünsel idrakini tek kalıba dayandırır ve bunları soyut kavramlar olarak görür. Bu akla has bir durumdur. Algısal dünya, düşünsel idrakin yokluğunda ortaya çıkar. Düşüncenin kalıbı farklı bir dünyada olsaydı buna yine uyardı. Çünkü yargılar tablosu tümevarımla meydana gelir. Fakat Kant'ın ortaya koyduğu yargılarda birçok hata vardır. Bunlar şu şekilde izah edilmektedir (Schopenhauer, 2020b: 663-664):

- ✓ *Yargıların niceliği*, kavramların özünü ilgilidir. Bunlar sadece akla dayanır. Örneğin, ağaç kavramı öznel ve evrensel yargı ile ayrılabilir. Yani: Bütün meşelerin mazısı vardır ve bazı ağaçların meşe mazısı vardır gibi. Kant bunun dışında 'Bu ağaçta meşe mazısı vardır.' diyerek özel bir kategori de üretir.
- ✓ *Yargıların niteliği*, tamamen akıl sınırlarıyla kalır. Fakat algıyı mümkün kılan herhangi bir anlama yasasını ima etmemektedir. Kant, kavramları birleştirme ve ayrıştırmada yeni yargı imkânını ortaya koyar. Anlama vasıtası, anlama için meydana gelince algı da tamamlanmış

⁶ Metamantıksal doğruluk, tüm düşüncenin akılda yer alan biçimsel koşulları da bir yargının temeli olabilir (Bkz. Schopenhauer, 2020a: 170).

olur. Kant bunun dışında sonsuz yargıları ekler. Bu eklemenin nedeni skolastiklerden kaynaklıdır. Kant bunu ustaca uydurarak kendi simetrik mimarisi için kör bir pencere yapar.

- ✓ *Hipotetik yargı*, yeterli temel ilkesinin soyut ifadesidir. Hipotetik yargı düşüncenin esas kaynağıdır. Kant bunu nedensellik ilkesine bağlasa da bu böyle değildir. Çünkü saf anlamının tek idrak kalıbı yeterli temel ilkesinin bir biçimidir.
- ✓ *Kategorik yargı biçimi*, en gerçek esas yargıdır. Hipotetik ve ayrıştırıcı bağlantı yargının özel formu değildir. Burada kavram kombinasyonları mevcuttur. Hipotetik form, birbirleriyle olan bağlılıklarını, ayrıştırıcı form ise uyumsuzlukları gösterir. Kant özel kategoriler haline getirerek yargıların niceliğini oluşturur. Bunun altından Kant kategori alt basamakları oluşturur. Fakat Kant'ın kategorik yargılarında hatalar vardır. Çünkü yargının değerleri; mantıksal, ampirik ya da transandantaldır. Örneğin, 'su kaynıyor', 'isteme karar verir' veya 'ayırt etmek zordur' cümleleri hepsi aynı mantıkla ortaya çıkar. Bu da soyut idrakin kusurundan kaynaklıdır.
- ✓ *Ayrıştırıcı yargılar*, üçüncü halin imkânsızlığıyla alakalıdır. Bu nedenle tamamen saf akla ait olup olmadığı kavranamaz. Her ne kadar Kant, ortaklık ve etkileşim kategorilerini ortaya koysa da burada birbirini dışlayan ifadeler olduğunu söylemek gerekir. Çünkü bu iki mutlak birbirine zıttır. Schopenhauer ise Kant'ın ele aldığı etkileşim kavramını ret eder. Çünkü insanlar bu kavramı kullanmaktan hoşnut olsalar da aslında gerçek olan bu kavramın boş olduğudur.
- ✓ *Modalite kategorileri*, diğer kategorilere göre daha avantajlıdır. Olanaklılık, mevcutluk ve zorunluluk kavramları apodeiktik yargılara yol açar. Bu kavramların elverişsiz idrak kalıpları doğru değildir. Aslında bütün idrakler, a priori kalıp olan yeterli temel ilkesinden gelir. Schopenhauer için "zorunluluk" kavramı ile "verili bir temele göre sonuç" birbiriyle özdeşdir. Zorunluluk kavramı, yeterli temel ilkesinin kullanımı ile ancak ortaya çıkar. Rastgelelik ise zorunluluğun reddidir. Rastgelelik kavramı negatiftir ve bunu sadece yeterli temel ilkesi yerine getirir. Kant, ortaya koyduğu "zorunluluk" ve "rastgelelik" kavramlarını karıştırır. Aslında bir şeyin temeli verilirse sonucu da zorunludur. Zorunluluğu, mutlak zorunlu olarak gören Kant, bir şeyin sonucunun da zorunlu olarak gösterir. Fakat bu saçma bir fikirdir. Kavramın kendisi ile çelişmesini mutlak zorunlu olarak ortaya koyan skolastik düşünceye karşın Kant da *Saf Aklın Eleştirisi*'nde yer verir. "Rastgele, yokluğu mümkün olandır." diyen Kant çelişmeye doğru adım atar. Çünkü böyle bir şey imkânsızdır. Kant'ın öğretilerinin zayıflığı karmaşık cümlelerde işin içinden çıkamayınca anlaşılır.

Kant, kategoriler başlığı altında, zaman ve mekândaki her türlü fiziksel ve ahlaki nitelikleri inceler. Fakat bunlar Schopenhauer için keyfi bir adlandırmadır. Tözün kalıcılığı da devam ve içkinlik kategorileriyle ilişkilendirilir. Metafiziksel ilkenin mantıksal kalıba dayandırılması tamamen yanlıştır. Çünkü zaman sabit değildir. Zaman akıp gider. Kant'ın argümanları çürüktür ve onu çelişkilere sürükler. Devamlılık ve içkinlik eş zamanlı olsa bile mekân ile birbirinden ayrılır. Töz, a priori bir iç görüye dayanır. Bunlar deneyimle ilişkilendirilemez. Sadece madde de anlama vardır fakat zaman elle tutulamaz. Schopenhauer, transandantal analitiği de reddeder. Kant'ın soyut, söylemsel ve sezgisel idrak arasında ayırım yapmaması onu hep hataya sürüklemektedir. Schopenhauer için Kant'ın nesnelere fenomen ve numen olarak ayırması korkunç bir iddiadır. Kant, algısız kavramların boş olduğunu iddia eder. Çünkü bunlar tamamen hakikatin zıttıdır. O, burada algısal ve soyut olanı karıştırır. Hissetme, düşünce ve algıyı birbiriyle ilişkilendirir. Çünkü objeler algı nesnelere düşünce nesnelere değildir. Düşünme, nesneden bağımsız bir idrak ortaya koyamaz. Onun ortaya koyduğu düşünme kategorilerde yer alan; nitelik, nicelik, modalite ve yeterli temel

ilkesi ortaya çıkan ilişki de yer alır. Kant düşünceyle algıyı karıştırınca kategorilerin gramer kalıplarını türetir. O dilin, algıyla alakalı olduğunu düşünür (Schopenhauer, 2020b: 664).

Schopenhauer, Kant'ın *Transandantal Diyalektik*'te aklın idelerini açıkladığını belirtir. Schopenhauer'e göre Kant, ilkeyi saf kavramlarla ilişkilendirir. Fakat saf kavramlar da olsa sentetiğin de olması gerekir. Fakat bu imkânsızdır. Çünkü sadece analitik kavramlar saf kavramlardan gelir. Sentetik bir yargı salt kavramlardan ortaya çıkmaz. Kant'ın ilkeleri karanlık, bulanık ve belirsizdir. Yeterli temel ilkesiyle soyut ifadeler idrakten ödünç almış ve dolaylıdır. Buna göre sonuçlar da dolaylıdır. Aslında gölgenin gerçek nesnelere alakası yoktur. Aklın sözde ilkesi de bu gölgeyi kullanır. Koşulsuz olan yeterli temel ilkesinden ortaya çıkmaz. Kant, akıl ilkesini objektif olarak geçerli görmez, akli öznel olarak koymak ister. Bununla birlikte üç ilişki kategorisi sunar. Bunlar: ruh, dünya ve Tanrı'dır. Fakat bu kavramlar çelişiktir. Üçünden ikisi diğerinin koşulu durumundadır. Tanrı, ruh ve dünyanın koşuludur ve bu üç kavrama akılla ulaşılmaz. Kant, bunların insanın değil, saf aklın sofistikleri olduğunu ve en bilge insanın bile bunlardan kurtulamayacağını, belki çok çaba harcadıktan sonra kendisini hatadan koruyabileceğini ancak kendisi ile sürekli takılıp dalga geçen yanılısamadan tamamen kurtulamayacağını söylemektedir. Maddi olan sadece soyut düşünülebilir fakat algılanamaz. Töz bu maddeden ayrı bir soyutlamadır. Madde, töz kavramının alt türüdür. İdeleri, dört kategori altından incelemek mümkündür. Bunlar; nicelik, nitelik, ilişki ve modalitedir. Modalite Kant tarafından eklenir. Dolayısıyla özgürlük kavramı da ortaya çıkar. Buna bağlı olarak üçüncü ve dördüncü çalışma totolojik bir yapıdadır. Schopenhauer Kant'ın değindiği tüm antinomileri bir safsata olarak görür. Çünkü ispatların kendi içerisinde öznel temeller vardır. Bu akıl yürütmede zayıf olan bireyler yer alır. Dünyada mevcut bütün içinde sınırlamalar vardır. Nedensellik yasasında mekâna değil zamana göre zorunludur. Kant dünyanın mekânda sınırsız olduğunu düşünür. Kant için her bileşik töz yalın parçalardan oluşur. Schopenhauer için yalın ve bileşik, zıt değildir. Parça ve bütün arasında zıtlık yoktur, bunlar birbirinin koşuludur. Üçüncü tez ise, Kant'ın saf akıl ilkesidir. A durumu, B durumunu yeterli sebep olarak kavrar. B olayı kaçınılmazdır. Kant'ın ortaya koyduğu yanlış tez, sebepsiz bir şeyin olmayacağı kısmıdır. Kant her ne kadar tez ve antitezden söz etse de ortaya koyulan varsayım tezdendir. Antitez temelde kavga halinde ortaya çıkar. Bir obje esasen de özneyi gerektirir. Sonsuzluk asla bir bütün olamaz. Schopenhauer için Kant bu varsayımını yanlış yönlendirmiştir. Oysa varsayımlar teze aittir. Kant'ın başka bir problemlerinden biri de özgürlüktür. Kant'ın antinomilerinin özel bir yer verdiğini kabul etmek gerekir. O, *kendinde şey* hakkında çok şey söyler. Buna rağmen yine de net ifadeler kullanmaz. Çünkü *kendinde şeyin* deneyim imkânı içermemesi onu temelsiz bırakır. Kant ampirik algıda, tüm deneyimlerden önce nedensellik yasasının olması gerektiğini fark edememiştir. Kant'ın tezahürde *kendinde şeye* değinip algının nasıl ortaya çıktığıyla ilgili değerlendirmesi eksiktir. Gerçek bir nesne doğrudan algılanamaz. Kant bunu yapan kişiye *transandantal realist* der. Bu kişi de doğru yolda değildir. Kant'ın *kendinde şey* dediği, dışarıdaki nesnenin kendisidir. Kant için algılama, dolaysız bir durumdur. Bu algılama da anlamının yardımına ihtiyaç yoktur. Kant algıyı direk hissiyatla özdeşleştirir. Nedensellik yasası da sadece zihinde mevcut bir durumdur. Kant burada ampirik algının ortaya çıkışını açıklamaz. Çünkü ampirik algıyı mucizevi olarak görür (Schopenhauer, 2020b: 680-693)

Kant, zaman ve mekânın zihinde özel kalıpları olduğunu savunur. Zaman değişimin ortaya çıkması için gereklidir. Mekân da ise nesne kendini sunar (Schopenhauer, 2020b: 133-138). Schopenhauer'e göre Kant, *kendinde şeyde* yaptığı hatayı onun a priori oluşunda da yapar. O, *kendinde şeye* istemeye ulaşabileceğini ve bunu da dolambaçlı yolda yapmadığını söyler. İsteme de özgürlük kavramından hareket eder. Ancak bu özgürlük kavramı kendiliğinden istemede geçerlidir. Schopenhauer, Spinoza'nın söylediği; atılan taş eğer bilinçli olsaydı kendini özgür hissedirdi düşüncesinde haksız olmadığını iddia eder. Kant, *kendinde şeyi* tutarsızlıkla ortaya koyar.

İlişki, tezahür yoluyla gerçekleşir ve bundan dolayı tezahür gereklidir. Kant'ı önemli yapanlardan biri de tezahür ile kendinde şeyi ayırarak, tezahür için geçerli yasaları kabul etmesidir. Nesne, özne tarafından koşullanmış olsa da bu sadece tezahürle olabilir. Çünkü bizatihi kendi başına nesne var olamaz. Kant her ne kadar özne olmadan nesne olmaz formülünü birebir kullanmasa da dış dünyanın özne olmadan bilinmeyeceğini ifade etmektedir. Çünkü eğer düşünce yoksa dış dünya da yoktur. Öznenin duyumsamasında olan tezahür onun tasavvur etmesinin bir tarzıdır (Schopenhauer, 2020b: 606-607). Kant, tez ve antitezde de *kendinde şeyden* tekrar söz eder. İsteme, tezin iddia ettiği bir koşulsuz sebeptir. İstemede özgürlük vardır. En gerçek varlık, gerçeklerin toplamıdır. Schopenhauer bu bölümü Kant'a layık görmez. Çünkü ruh, dünya ve Tanrı kavramları, skolastik döneminin kavramlarıdır. Kant bu kavramları hakikat olarak ortaya koyunca kendisiyle çelişmeye başlar. İdrak, tekilden evrensel doğru genişler. Evrensel kavramlar, soyutlamaya doğru ilerler. Teoloji, insanın aklındaki kaynağı hakkında bir şey ispatlayamaz. Kant bunları, akıl sistemleriyle karıştırır. Schopenhauer için eğer bu kavramların gerçeklikle alakası olsaydı Kant ve diğer filozoflardan önce Antik Çağ filozoflarının ortaya koyacağını söyler. Fakat Antik Çağ'da bu kavramlarla ilgili net bir tanım ortada yoktur. Kant'ın ortaya koyduğu akıl ile uyum arasındaki ilişkide çelişiktir. Fakat akıllı biri uyumsuz da davranabilir. Örneğin, akıllıca davranan biri çok zengin olup bunu etik ilkeler dışında gerçekleştirebilir. Schopenhauer, bu gibi kavramların felsefeden uzak tutulması gerektiğini ileri sürer. Son olarak erdemli kişinin mutluluğa layık olduğunu ve zorunlu olarak da en yüksek iyinin meydana çıkacağını ortaya koyar. Bu mutluluğu Kant, tatmin bir isteme olarak görse de Schopenhauer için temelde bu fikrin çeliştiğini söyler (Schopenhauer, 2020b: 625-723).

Kant nedensellik yasasında tüm deneyimleri, a prioriğin deneyim imkânıyla sınırlar.

Bütün ampirik malumat için gerekli olan çokluğun, imgelem gücü ile sentezi art ardalığı verir, fakat bu yine de belirli bir art ardalık değildir. Yani art ardalık, algılanmış olan iki durumdan hangisinin önce geldiğini, sadece benim imgelem gücümde değil bilakis nesnede belirsiz bırakır. Ancak öncelikle sebep ve etkinin saf anlama kavramı yoluyla bu art ardalığın belirli bir düzeni meydana gelir ki sadece bu belirli düzen yoluyla algılanmış olan, deneyime dönüşür (yani nesnel geçerli yargılar olarak onaylanır). Dolayısıyla da nedensellik ilişkilerinin temel ilkesi, deneyim imkânının koşuludur ve bu haliyle de bizde a priori mevcuttur (Kant, 1993: 246).

Kant devamlı olarak tasavvurların nedensellik yasasına göre idrak edildiğini söyler. Nedensellik yasası, çıkarımlara dayandırılarak temellendirilir. Çünkü ampirik algının hissiyattan (duyu algılarımızdan) dışsal bir sebebi olması gerekir. Kant ise nedensellik yasasını apriori olarak kabul eder. O halde bu zihnimizde yer alan bir fonksiyondur. Fakat Schopenhauer ise nesnel ve öznenin idrakinin karşılıklı konumlar karşısında değişimler olduğunu iddia eder. Nedensellik, maddenin ortaya çıkan durumları karşısında farklı değişimlerle ortaya çıkabilir. O halde madde nedensellik yasasına bağımlı olamaz. Maddenin halleri dönüşür ve geçicidir. Nedensellik yasası kalıcılıkla alakası yoktur. Nedensellik yasası dediğimiz şey, yeterli temel ilkesinin sadece bir biçimidir. O halde A durumunun B'den önce ortaya çıkması tesadüfün değil ardışıklığın bir sonucudur (Schopenhauer, 2020b: 545-546). Değişimler farklı (devam eden) bir olay aşamasıdır. Kant ise art arda olan şeylerin nesne olmadığını bundan dolayı da bir olay olmadığını söyler. Örneğin, gözlerin yukarıdan aşağıya bakması ile aşağıdan yukarıya bakması aynı olaydır. Bu olayda bir fark yoktur. Her değişim bir diğerine etki eder. Kant da nedensel bağlar yoktur fakat Schopenhauer nedenler dizisinin farklı şekilde algılandığını savunur. Schopenhauer, zamanda birbirini takip eden bağları olmayan olayları tesadüf olarak görürken, Kant ise her tasavvurun diğer tasavvura zorunlu olarak bir kurala bağlı olduğunu söyler. Kant'ın tüm nedensellik yasasını a priori

ve zorunlu olarak düşünmesi onu yanlış sürükler. Aslında yeterli temel ilkesi, tüm tasavvurların ortak kalıbıdır. O, duyuya az ihtiyaç duymak için anlamaya farklı anlamlar yükler. Asıl sorun; a. Art ardalığın nesnelliği sadece, etkinin sebebi takip etmesinin zorunluluğuyla idrak edilir; b. Salt art ardalık, iki durumdan hangisinin sebep hangisinin etki olacağına tek ampirik kriteridir (Kant, 1993: 249). Eğer Kant haklı olsaydı bir olayın diğer olayı takip ettiğini söylemesi totolojik olurdu. Çünkü her olayı takip eden başka bir olayın sonucu arasında bir farklılık olmazdı. Örneğin, yaşanan A olayının sonucunun daima B olması gibi. Kant bunu ifade etseydi o zaman kendisi ile çelişmeye başlardı. O zaman art arda yaşanılacak olayların bir empirik gerektirmeden kabul edilmesi sonucu ortaya çıkardı. Fakat Kant, ampirik olanların art ardalığın gerçekliğini idrak etmeyle sınırlandırır. Bir olayı art arda idrak etmek zorunludur. Kant, nedensel art ardalığı sadece nedensel bağlarla mümkün kılar. Eş zamanlılık, etkileşim yoluyla mümkündür. Fakat hiçbir gözlem eş zamanlılıkla ispatlanamaz. Nitekim her ne kadar Schopenhauer, Kant'ı eleştirse de onun bir dahi olduğunu söylemekten kendini geri almamıştır. Schopenhauer, Kant'ın ortaya koyduğu fikirleri o kadar önemli görür ki eserlerini tek tek incelemiş ve eksik olan yerlerini tamamlamıştır. Nitekim Kant konuşulması gereken önemli filozoflardan biridir. Schopenhauer, kimsenin onun kadar Kant'ı analiz etmediğini söylemiş hatta ona özel bir bölüm ayırarak fikirlerini derlemiştir. Schopenhauer Kant'ı sadece eleştirmekle kalmamış eserlerinde ona daima övgüler sıralamıştır.

SONUÇ

Görüldüğü üzere diyebiliriz ki Schopenhauer kendi felsefesini kurarken büyük oranda Kant'tan etkilenmiştir. Schopenhauer için Kant büyük bir dehadır. Schopenhauer, onun kusursuzluğundan ve mükemmelliğinden bahsetmenin yanı sıra kendince onda gördüğü eksiklikleri ve hataları da göstermekten geri durmamıştır. Onun Kant'a yönelik eleştirileri doktora derecesi almaya hak kazandığı eseri *Yeterli Temel İlkesinin Dörtlü Kökü Üzerine* ile başyapıtı olarak görülen *İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya* adlı eserde görülmektedir. Her ne kadar farklılaşan noktaları olsa da Kant'ın gerçekliği fenomen ve numen olarak ayırarak değerlendirmesine benzer bir değerlendirmeyi Schopenhauer da yapmıştır. Schopenhauer'ın "Dünya benim tasarımıdır." ifadesi onun Kant ile benzeşen yanını oluşturmaktadır. Tıpkı Kant gibi onun için de deneyimlenen dünya öznenin bir tasarımı olarak karşısında yer almaktadır. Buna karşılık her şeyin temelindeki asıl gerçeklik ona göre istemedir. Kant için belirsiz, karanlık ve üzerinde konuşulamayan bu gerçeklik Schopenhauer'da insanın varoluşsal bir özelliğinden hareketle bilinmektedir. Schopenhauer, Kant'ın ele aldığı bu kavramları net bir şekilde tanımlayamadığı için onun ardından gelen filozofların da onu anlayamadıklarını nitekim Kant'ı en iyi kendisinin anladığını söylemektedir. Schopenhauer, Kant'ın ortaya koyduğu numen alanının gerçek bir alan olmadığını ve onun mistik konulardan uzak durması gerektiğini belirtmektedir. Onun nazarında tasavvur edilen her şey idrak edilmelidir. Tasavvurun belirli bir zaman, mekân ve nedenselliğe tabi olması gerekir. Mümkün olan her şeyi kavrayan insan bir kavram küresi oluşturur. Soyutlama ile o kavram düşünölmeye devam etse de soyutlamanın artmasıyla o kavramın için boşaltılır. Örneğin, cevher veya numen kavramı Schopenhauer için boş ve bulanık bir kavramdır. Eğer ortada bir yargı varsa bu yargı kavramların ve yeterli temel ilkesinin sayesinde olanaklıdır. Yargının da oluşabilmesi için duyunun olması zorunludur. İnsanın diğer canlılardan ayıran da onun bu yargı yetisine yerleştirdiği kanıtlama, çürütme, tartışma ve çıkarım yapma gücüdür. Kant ise aklın idelerini Tanrı, özgürlük ve ölümsüzlük olarak almış ve bu kavramların içeriğini dolduramamıştır. Her ne kadar koşulsuz buyruk ve ahlak yasası ile bu kavramları ispatlamaya çalışsa da yetersiz kalmıştır. Bunları ortaya koyabilmek için bir düzine kategori ve laf kalabalığına girmiştir. O, kavramı salt kategori olarak görmekte ancak algısal idrağı göz ardı etmektedir. Schopenhauer'a göre aslında kendi felsefi sistemini ortaya koymadan önce ele alacağı kavramları açıklaması gerekirken bunu yapmadığı için felsefesinde eksiklik ve yanlış anlamalara sebebiyet vermiştir. Mesela Kant "anlama" kavramı için birden çok yerde farklı

tanımlar vermektedir. Bir yerde anlama için tasavvurların kendisini çıkarma yetisi olarak görürken başka bir bölümde anlamayı idrakin temel yetisi olarak nitelendirir. Böylece kavramların birden çok tanım içermesi kafa karışıklığına neden oluşturmaktadır. Sistemine yerleştirdiği özne varsa nesne vardır düşüncesi onun özne olmadan nesnenin olmadığı fikrine itmektedir. Buna bağlı olarak Kant, özneyi dış dünya ile temellendirmektedir. Kant'ın *kendinde şeyde* hata yapmasının nedeni onun soyut olan ile idrak olanı ayırt etmesinden kaynaklanmaktadır. Ona göre öncelikle nesne bize kendini sunar sonra da biz nesneyi düşünürüz. Eğer durum böyle olsaydı dışardan bize sadece tek bir nesne bilgisi gelirdi o da zaman ve mekân aracılığıyla olurdu. Kant'ın deneyimi algıya yerleştirmesi onun sistemini zedelemektedir. Çünkü algı nesne ile aynı olmamalıdır. Buna dayanarak tasavvur, tasavvurun dünyası ve *kendinde şeyden* bahsetmektedir. Tasavvur duyumsamanın, tasavvur dünyası anlamının, *kendinde şey* ise idrakin ötesindedir. Fakat Kant ampirik algının bir veri vermediğini belirtmesi onun yanılttığı bir diğer konulardandır. Zira salt duyuşsal ile ampirik arasında bir ayırım ortaya koymamaktadır. Kant'ın anlamayı da salt düşünme olarak görüp algıyı dışarda tutması onun belirsiz bir duruma girmesine neden olmuştur. Oysa şeyler daima maddeye göre şekil alır ve ampirik algı nedensellikte birlikte şekillenir. Kategorilerin temel bir şekilde ifade edilememesi de bu belirsizlikten kaynaklıdır. Kant'ın eklediği bu belirsizlik onun özne olmadan nesnenin düşülmemesine kadar götürür. Fakat bu Schopenhauer için yanlış bir ifadedir.

Kant, tümevarımlarla ortaya koyduğu yargılar tablosunda da Schopenhauer'a göre birçok hata yapmaktadır. *Yargıların Niceliği*'nde, kavramların akla dayandığını söyleyerek kavramları öznel ve nesnel olarak ayırır. *Yargıların Niteliği*'nde, anlamayı algıda tamamlayarak kör bir pencere ortaya koyar. *Hipotetik Yargı*, yeterli temel ilkesinin soyut ifadesidir. Kant bu yargıyı her ne kadar nedensellik ilkesine bağlasa da aslında bu kalıp yeterli temel ilkesine aittir. *Kategorik Yargı Biçimi*'nde kavram kombinasyonları mevcuttur. Soyut idraklerin, form ile uyumsuzluğu Kant'ın ortaya koyduğu mantık hatasıdır. *Ayrıştırıcı Yargılar*, üçüncü halin imkânsızlığından kaynaklıdır. Bundan dolayı bu kategorinin tamamen saf akla ait olup olmadığı belirsizdir. Kant burada ortaklık ve etkileşim kavramlarından söz etmektedir. Fakat Schopenhauer, etkileşim kavramını reddetmektedir, çünkü bu kavramın belirli bir tanımı yoktur. *Modalite Kategorileri* ise diğer kategorilere kıyasla avantajlı bir kategoridir. Bütün idrak kalıpları aslında yeterli temel ilkesinden meydana gelmektedir. Zorunluluk, verili bir temele göre ortaya konulan sonuçtur. Schopenhauer'a göre Kant, zorunluluk kavramını rastgele kavramıyla karıştırmaktadır. Kant'ın rastgele, yokluğu mümkün olandır demesi bile onun kendisiyle çeliştiğinin kanıtıdır. Çünkü böyle bir şey olamaz. Kant'ın ortaya koyduğu birçok nitelik Schopenhauer için keyfi bir adlandırmadan ibarettir. Örneğin, töz veya içkinlik kategorileri keyfi bir adlandırmadır. Kant ilkeyi saf kavramlarla ortaya koyarken sentetik bir yargının bu kavramlardan ortaya çıkacağını düşünmektedir. Fakat bu mümkün değildir. Koşulsuz olan bir şey yeterli temel ilkesinde meydana gelmez. Kant akli öznel olarak ele almış ve bunu ruh, dünya ve Tanrı kategorisine yerleştirmiştir. Tanrı'yı, ruh ve dünyanın koşulu olarak gören Kant bunların aklın sofistikleri olduğunu ve hiçbir insanın bundan kaçamayacağını ifade etmektedir. Kant maddi olanın soyut düşünebileceğini ortaya koyarken antinomileri ele almaktadır. Bu antinomiler; nicelik, nitelik, ilişki ve modalitedir. Schopenhauer ise bu antinomilerin tamamen safsatadan ibaret olarak görmektedir. Çünkü her ispat kendi içinde öznel ve bu akıl yürütmeleri her birey gerçekleştiremez. Kant A olayını B olayına yeterli sebep olarak ele alırken sebepsiz bir şeyin meydana gelmeyeceğini atlamaktadır. Bilakis bir obje özne olmadan meydana gelemez. Varsayımlar sadece bir tezden ibarettir. Özgürlüğün varsayımı gibi. Kant şeyler arasında nedensellik bağına oturtmadığı için tasavvurun nasıl ortaya çıktığını değerlendirememiştir. O, dışarıdan olan bir nesnenin doğrudan algılanmasının anlama olmadan da yapılabileceğini eksik bırakarak algıyı doğrudan hissiyatla özdeşleştirmektedir. Ampirik algının aslında bir mucize değil de insanın zihninin de olan nedensellik yasaından kaynaklandığını gözden kaçırmıştır. Aslında her

tasavvur bir diğere bağıdır. Yeterli temel ilkesi ise tüm tasavvurların ortak kalıbıdır. Eğer bir nedenin ardından diğeri zorunlu olarak ortaya çıksaydı totolojik bir yapı ortaya çıkardı. Kant nedensellik ile art ardalığı nedensel bağlar ile mümkün görmektedir.

Schopenhauer her ne kadar Kant'ın bu yanılgılarına değinse de onun gözünde Kant'ın bir dahi olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Bu nedenle onu değerlendirirken bütün eserlerini dikkatli şekilde okuyarak tespitlerini ortaya koymaya çalışmıştır.

KAYNAKÇA

Aktaş, A. O. (2020a). “Çeviriye Dair”. *Yeterli Temel İlkesinin Dörtlü Kökü Üzerine* içinde (ss. 13-32). Ankara: Doğu Batı Yayınları.

Aktaş, A. O. (2020b). “Çeviriye Dair.” *İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya* içinde (ss. 9-37). Ankara: Doğu Batı Yayınları.

Aristoteles. (2005). *İkinci Çözümlemeler*. (Çev. Ali Houshiary). İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.

Buckingham, W. & Burnham, D. & Hill, C. & King, P. J. & Marenbon, J. & Weeks, M. (2012). *The Philosophy Book*. (Çev. Emel Lakşe). İstanbul: Alfa Yayınları.

Cevizci, A. (2011). *Felsefe Tarihi*. İstanbul: Say Yayınları.

Denkel, A. (2003). *Düşünceler ve Gerekçeler*. Ankara: Doruk Yayınları.

Descartes. (2006). *Meditations, Objections, and Replies*. Indianapolis: Hackett Publishing Company.

Gökberk, M. (1999). *Felsefe Tarihi*. İstanbul: Remzi Kitabevi.

Kant, I. (1993). *Arı Usun Eleştirisi*. (Çev. Aziz Yardımlı). İstanbul: İdea Yayınları.

Magee, B. (2004). *Felsefenin Öyküsü*. (Çev. Bahadır Sina Şener). Ankara: Dost Kitabevi Yayınları.

Schopenhauer, A. (2020a). *Yeterli Temel İlkesinin Dörtlü Kökü Üzerine*. (Çev. A. Onur Aktaş). Ankara: Doğu Batı Yayınları.

Schopenhauer, A. (2020b). *İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya*. (Çev. A. Onur Aktaş). Ankara: Doğu Batı Yayınları.

Schopenhauer, A. (2022). *Kant Felsefesi Eleştirisi*. (Çev. Ahmet Aydoğan). İstanbul: Say Yayınları.

Trombley, S. (2013). *Modern Dünyaya Yön Veren 50 Düşünür*. (Çev. Gonca Gülbey). İstanbul: Kolektif Kitap.